

Александра Кекић Ђокић

КОШНИЦА

* * *

Кошница
Лица,
Покрета,
Гестова,
Мимике,
Ври
Улево,
Удесно,
Од очију, руку, боја,
Вртлог ковитла
Бучна јата звукова,
А онда
Најситнији, најпрозирнији одблесак
Све зауставља
У замрзнути мир
Простора
У коме
За тебе више нема места

* * *

Прошлост закривљује светлост
Обија браве

Стениште ниже унедоглед.
Из једног у друго време
Пролази су светлосни, звучни, мирисни
Пале стотине светала балских дворана
Заборањених на закључаним таванима
У мемљивим подрумима
Осветљене слике
Заблистају снажно-светлеће авети
С онога света
Шапћу да једно смо
Док светлост објаве
Гасне

* * *

Речи које ти говорим
Капи су кише што се о плочник распрскавају

Речи које ти говорим
Труни су што их ветар широм расејава

Речи које ти говорим тупи су одједи дубина
Плес лишћа уздрхталог
Пахуље што на пахуље падају

Речи које ти говорим
Сенке су утиснуте у зидове
Лавез су неразговетних језика
Одјек потпетица

Речи које ти говорим
Пљусак су воде што понире међу прстима

Речи које ти говорим у песак се котрљају
Дине на дине слажу
Под плаветним небом
И златним сунцем
Уместо тебе
Тишином одговарају.

* * *

Светови које је напустила вода
Живе, заокружени
Лелујаве слике између сунчеве јаре и земље
Куле светлости
Прогнане из времена,
Посећујем их
Изгубљене, потонуле, затрпане
Светове од времена истеклог, искиданог, усахлог.
Док с врха
Светлост напукла
До пола на њих, до пола на мене
Магију крхкости баца.